

Publikálva *Alfahír* (<https://alfahir.hu>)

[Címlap](#) > (Párkapcsolati) Öngólok huszonegyedik századi módra

(Párkapcsolati) Öngólok huszonegyedik századi módra

Nem érti. Nem is fogja érteni még sokáig, hogy miért mondta ezt a tanár. Csak szenved a nemértéstől, mert a nemértés gyakran az igazságtalanság-érzéssel jár együtt, hiszen azt se értette soha gyerekkorában, ha egyszer azt mondja neki apu, hogy szereti, miért csak négy gombóc fagyit enged neki.

Hogyan is értené? Hiszen mindenhol azt szajkózzák, hogy választanod kell. Nem megy egyszerre a kettő, az egyik kizárja a másikat. Nincs középút. Nők lapja vagy Cosmopolitan, Joy, Glamour, ki tudja, még mi minden; Elle vagy Marie Claire, szép vagy vagány, öntudatos vagy behódoló. És ha az ellentétes álláspontokból akarod összerakni magad, az a személyiséged széttöredezéséhez, a végletek közötti csapongáshoz, egyszersmind a felőrlődésedhez vezet. Igazságtalanság.

De mégis, mégis egymásnak ellentmondó véleményeket akarsz a magadévá tenni, magadba építeni, és gyakorolni, és képviselni, mert érzed: mindegyik te vagy, és bizony ha választanod kell, akkor itt valami nem stimmel. De mivel elhitették veled, hogy választanod kell, és arról még nincs fogalmad, legfeljebb valami sejtésed, hogy valójában nem kell, arról meg még sejtésed sincs, mennyi önismeret és munka árán lehet elérni ezt az egyensúlyt és az ellentétek feloldódását, amiben már nem kell választani, hanem igazán te lehetsz, és nem a magazinok által előírt módon, hanem úgy te, hogy az egyszeri, megismételhetetlen elegye ezeknek az ambivalens jellegeknek. De először megérteni kell, azt meg nem lehet siettetni.

Addig csak folyamatos diszkomfortérzést vált ki belőled, hogy csapongsz a végletek között.

Főzöl egy vacsorát és felveszed a magassarkúd, gyertyát gyújtasz és szépen megterítesz, kiszeded a szemöldököd és kisminkelsz, előveszed a veszettül szexi harisnyatartód és parfümöt fújsz a dekoltázsodba meg a frissen mosott, még szálló szálás hajadra. Aztán elfogy a vacsora, leégnek a gyertyák, a combfixedre kapsz néhány inkább éhes mint elbűvölt, tiszteletteljes, elismerő pillantást, a hím megkapja, amit akart, te meg azt vártad, megkapod majd te is, amit akartál. Azt akartad, hogy nőnek érezd magad és megéld a nőiségedet, nőiességedet, nőlétedet, hogy örömed leld a gondoskodásban és a szépnek-levésben, hogy megigéződjenek, meghatódjanak tőled, hogy csodáljanak és imádjanak - mert gyönyörű vagy, de nem csak ennyit tudsz, nem mert te összehoztad a szexit a háziassal, és mindezt, mint ahogy a nagykönyvben (a Cosmoban) meg van írva.

Mégis ott ülsz az ágy szélén az egy szál kis semmidben, ami egyébként nemcsak, hogy végre újra rád jön, hanem fantasztikusan áll rajtad a kitartó diétának és edzésnek köszönhetően. Ott ülsz, és úgy érzed, a testedből, aminek épségére, szépségére és egészségére annyi energiát fordítottál, és ehhez méltóan öltöztetted fel, hogy a fenséges testedből most egy darabot elpazaroltál, elvesztettél. És a lelkedből is. Ránézel a hímre, aki minden szempontból jóllakottan fekszik az illatos, ropogósra vasalt ágyneműben, és már a jóllakott óvodás álmát álmodja, de te már nagylány vagy, úgyhogy tudod: soha többet nem fog felhívni. És hánynod kell, és szédülni kezdesz, és úgy érzed, azt kívánod, bárcsak nyelne el a föld, és üvöltened kell, és üvöltesz is, de csak belül, de belül nagyon hangosan, és arra

gondolsz, az ereid nem bírják az üvöltés nyomását, a feszültséget, és menten szétrobbannak, és megszakad a szíved saját magadért.

Aztán rájössz, hogy ez így nem megy. Hogy nem működött a Cosmo receptje, hogy nem működik a Nők lapja receptje, és nem a vacsorával volt a baj. Hanem magával a főzéssel. És az odaadással. És a gondoskodással. Ekkor még nem tudod, hogy valójában nem is ezzel volt a baj, ekkor még csak dühös vagy, annyira, annyira dühös, hogy elhatározod: soha, de soha többé ezt a szégyent!

Egész éjjel nem alszol dühödben, a hímre ránézni sem bírsz, legszívesebben kirugdosnád az ágyadból, reggelre az ágy szélén kuporogsz, mert mindig arrébb kúsztál, ha a bőre hozzádért, és reggel végre felébred, te hűvösen ránézel, gyorsan felöltözöl, jelezve, hogy neki is indulnia kéne, de nem magassarkút veszel, hanem dorkót. Most egy időre biztosan megutáltad a magassarkút. És végre elmegy, és te még mindig nagyon dühösen lehúzkod az ágyneműt, majdnem ki is dobod, de aztán mégis inkább elnézően csak a legbrutálisabb programmal kimosod, és kiszellőztetsz és legszívesebben a poharat is kidobnád, amiből ivott, de ezt is inkább elmosogatod, nagyon forró vízzel, hogy égeti a kezéd, de nem érzed, mert a könnyeid jobban égetik az arcod.

Aztán beteget jelentesz a munkahelyeden, kibontasz egy üveg bort, reggel kilenckor, és a nap folyamán, otthon, egyedül szépen lassan elsiratod, meggyászolod magad. A főző, a gondoskodó magad.

Másnap veszel egy új magassarkút, még nagyobb sarokkal, és onnantól azt hordod, nagyon fáj benne a lábad, de akkor is azt hordod, és élvezed, ahogy csorog a férfiak nyála utánad, miközben a húszcentis platformodról mélységesen lenézed őket, és élvezed a játékot, élvezed az elérhetetlenségedet, és ha arra kerül sor, kerek perec ki is jelented, hogy felejtsek el. És ezt már annyira begyakoroltad, hogy pár pillantással vagy mozdulattal bárkit megsemmisítesz, még azt is, aki kedves veled, azt is, aki őszinte csodálattal néz rád, és annyira becsül, hogy még hozzádérni sem merne, akkor megint érzed, hogy nem, nem, ez nem stimmel, hogy ez a szívkeménység éppen annyira fáj, mint a zsigereidet összeszorító szégyen és fájdalom, amit ott az ágy szélén ülve meg kuporogva éltél át.

És bemész a könyvtárba, őszi szünet van úgyis, és a tanár azt mondta, csak egy kisregény, amiből fel kell készülnöd a kiselőadásra, egy kisregény meg semmiség, egy délután alatt el is olvasod, még a címében is benne van: Termelési kissregény. De aztán amikor meglátod a polcon, nem akarsz hinni a szemednek, négyszázhoz közeli oldalúnak saccolod, ebből azért nem olyan egyszerű felkészülni, de a szíved mélyén tudod, ezen nem akadnál fenn annyira, ha nem lennél végtelenül dühös a világra, így viszont az egész szünetben puffogsz, különben is mi ez a szar, mégis mit kiselőadj belőle, mindegy, majd elmondod a szerkezetét meg pár sort felolvasol belőle.

A dühöd nem múlik, vége a szünetnek, hétfő van, valami prezentálnod kell, de valamiért ma nem működik a platform-boszu, a magassarkú-átok, a szempillával-gyilkolás, még a munkások is csak valamit beszélnek ahelyett, hogy füttyögetnének. A metrón csak még idegesebb leszel, és úgy érzed, egy kanál vízben meg tudnád fojtani azt a jóképű férfit, egyszerűen olyan az arcéle meg a szőke hullámos tincsei, mintha egy görög félisten lenne, hagyján, de amikor az izmos, eres kezével elsimitja őket a homlokáról, a hibátlan homlokáról, és rád néz a mélybarna szemeivel, és rögtön el is fordítja a fejét, semmilyen tüzetesebb vizsgálatra nem méltat, akkor annyira meggyűlölsz a jóképű férfit, hogy előnti az arcodat a forróság és a levegőt is csak kapkodni tudod.

Bemész az órára, a tanár, az is férfi, az is állandóan a férfiakról meg a nőkről meg az életről meg a kapcsolatokról beszél a kortárs irodalom kapcsán, mit tudhat ő erről az egésze, csak a könyveket bújta, fogalma sincsen, micsoda erőfeszítésedbe került ilyen állapotban felkészülni abból a hosszú

szövegből, aztán képesnek lenned arra, hogy megtartsd a kiselőadást, hogy mennyire fáj a lábujjad a magassarkúban, és egyáltalán, mennyire fáj lenni. Nőnek lenni, amiről most már azt sem tudod, micsoda, és amely állapot egyenlő a legigazságtalanabb igazságtalansággal.

Most már tényleg magasról teszel mindenre, felháborodottan számon kéred a tanártól, miért nem szólt előre, hogy ez bizony egyáltalán nem kisregény, ez egy rendes regény, és különben is, kiabálsz csípőre tett kézzel, mit képzelsz, mi lett volna, ha annak tudatában, hogy kisregény, csak az előző nap veszed a kezébe először? Nem is tudtál volna felkészülni, rikácsolod most már hisztérikusan, fejhangon, és az nem a te hibád lett volna, ez *sem* a te hibád lett volna, te csak megint hittél valakinek, aki átvert, mégis itt vagy, mégis megcsináltad, szinte kaparod a tanár-férfi auráját, hogy valami elismerést már kicsikarj magadnak végre ebben az elbaszott-igazságtalan világban, mire a tanár azt mondja, kisasszony, ez nem kapcsolódik közvetlenül ide, de meg kell mondanom, ha most harminc évvel fiatalabb lennék, semmiképpen nem magát választanám feleségnek.

Bevezető szöveg tartalom oldalon:

Forrás URL: https://alfahir.hu/parkapcsolati_ongolok_huszonegyedik_szazadi_modra